

Méhes Károly
Néma galambok utcája

Scolar

1. FEJEZET

Gödörről gödörre döögtek a kátyús földúton a Verecke-hágó felé. Az osztály visított minden egyes huppanásnál. A koszorú, amelynek nemzeti színű szalagján az iskola neve díszelgett arany betűkkel, kétszer is lepottyant a busz polcáról, végül Bárdi a fejére rakta, és két kézzel kapaszkodott belé.

Porr Benedek osztályfőnök telefonja a nyomorúságos kis falu utolsó házánál csörrent meg. Innen – állította a buszsofőr a gps alapján – már csak egy emelkedőn kell felkaptatniuk, és ott vannak az emlékműnél.

Porr Benedek alig akarta elhinni, hogy általános iskolai osztálytársa, Zátónyi Ottó hívja. Tényleg ő volt, és afelől érdeklődött, hogy mit tud Pörös Istvánról, tud-e róla bármit; mert az a helyzet, vajon láttá-e, hogy a napilap halálozási rovatában szerepel egy gyászjelentés, miszerint Pörös István, 45 éves, tragikus módon.

Erre csak dadogott, nem, semmit sem tud, nagyon rossz a vétel, Kárpátalján jár kiránduláson, biztosan valami rémhír az egész, de sajnos innen most nem segíthet. Zátónyi Ottó, az egykori matekzseni távoli hangja azt ígézte, hogy ő is nyomoz majd, és ha kiderül valami, feltétlenül értesíti. Reményét fejezte ki, hogy talán csak név- és korazonosság, és valójában nem – ahogy hívták – Pöriről van szó.

A busz akkorát bakkant, hogy Porr Benedek kezéből kiesett a mobil. A padlón csúszott előre, Kallós kapta fel, Kapás van, tanár úr!, nyújtotta oda kajánul. Megköszönte, belehallázott, de addigra a vonal már megszakadt, vagy Zátonyi Ottó egyszerűen letette, és csak a kínzó tudat maradt, hogy elköpzelhető-e minden, miszerint Pöri csak úgy, minden előzmény nélkül meghaljon.

Porr Benedek az utóbbi két évben a közösségi oldalakon barangolva több régi ismerősére is örömmel talált rá, köztük Pörire, akit valaha – kijelenthető – szoros barátságban voltak. A Bem tér sarkán, iskolából hazamenet, fél órákat ácsorogtak még, egyiküknek sem akaródzott indulni, itt beszéltek meg a világ menetét. Miután újra egymásra leltek, főképp filmekről cseteltek, sőt kétszer találkoztak is Budapesten. Pöri felajánlotta, ha szüksége van valamilyen filmre, és fellelhető az intézetük archívumában, szívesen kiírja neki dvd-re. Így jutott hozzá néhány örökbecsű darabhoz, korai Bacsó- és elfeledett Fábri-mozikhoz. Amikor legutóbb – utoljára? – találkoztak a Szabadság téren, Pöri néhány dvd lemezt hozott, de visszautasította Porr Benedek invitálását, hogy üljenek be valahová egy italra. Azzal mentette ki magát – villant most az eszébe –, hogy az utóbbi időben fáradékony, és szédülni is szokott, inkább hazamegy, majd máskor.

Mindenki üdvivalgásban tört ki, amint a dombtetőn feltűnt a bazaltkövekből rakott, különös, piramisra emlékeztető emlékmű. Verecke híres útján jöttem én...!, üvöltötte Lozina, aki már igazgatói intőt is kapott a tetoválásai miatt, de emellett megnyerte a megyei szavalóversenyt, ...fülembé ősmagyarral rivall...!

Kiszálltak. Bárdi hozta a koszorút, odanyújtotta az osztályfőnöknek, Magát illeti, tanár úr, hajbókolt hozzá, de ő csak intett, Vigyétek, ti vagytok az osztály. Kissé lemaradt, úgy figyelte, ahogy a harminckét lány és fiú az építmény köré csoportosul; és a kísérő tanár, Atkáry már fennhangon óbégatott, hogy így meg úgy álljanak, és nézzék, jól nézzék meg, mert ezt láttá Árpád apánk, amikor szertetekintett innen, és új hazát választott. Úgy vélte, Üsth igazgató úr Atkáryt szigorú támaszként adta melléje; elvégre nem véletlenül szokta úgy aláírni Atkáry sűrű körmailjeit, hogy „felebaráti üdvözettel”. Most kiadta a rendelkezést, hogy énekeljék el a Himnuszt. Lassan, hamiskásan kezdett el fogni a május végi dombok fölött Erkel Ferenc kamasztorkokból kipréselt muzsikája.

Eközben írta meg sebtében az üzenetet Pöri mobilszámára. Csak ennyit, István, szia, jól vagy?

Töprengett pár másodpercig, mielőtt rányomott a Küld gombra.

Hallotta, amint Kallós direkt rezegtetve fújja, hogy ...a múúúúúl-taaaaat s jőőőő-ve-en-dőőőőt!

A zsebében nagyon hamar megrezdült a készülék. Előkapta.

Kedves Benedek, István csendesen elaludt május 18-án. Temetése június 1-jén, 12 órakor lesz, az n.-i temetőben, az új ravatalozóban. Bartolomei Ágota

Ezek szerint holnap. És ő nem lesz, nem lehet ott. Megy haza, de nem ér oda.

Bámulta a zöldes, enyhe párába burkolózó dombokat, mint Árpád apánk, kissé összehúzott szemmel, fürkészve és mérlegelve, és láttá az új hazát. Az új haza e pillanatban Porr Benedek számára a halál volt, aholá

megtért az első osztálytárs, aki – vélhetőleg – egyáltalán nem akart útra kelni, de mégis mennie kellett. És ettől fogva ez így megy majd, hasított belé. Néha, váratlanul jön egy hír, újabb telefon, hallotta-e, tudja-e, vajon mi történt.

Atkáry pattogó hangja szállt feléje. Csoportképhez sorakozó!, Édes gyermekem az Úrban, te bolygó hol-
landinak készülsz?, Ide, ide!

Aztán neki szolt a rikoltás. Benő tanár úr, esedezem, nem fáradnál közénk?

Az osztály harsányan röhögött. Milyen vicces tud lenni Atkáry tanár úr, lehet, hogy mégiscsak emberből van?

Odaballagott a többiekhez, és beállt a még mindig bohóckodó Kallós mögé. Kezét a fiú vállára tette, Nyughass, Kallós, ezt a fotót fogjátok nézegetni a hatvanéves érettségi találkozón is, bírj ki egy percert.

Fejét az emlékmű érdes kövének támasztotta.

Atkáry tovább dirigált, Aranyapáim, most csíz!, mire valaki benyögte, Már nem azt kell mondani, tanár úr, hanem azt, hogy szex!

És mindenki vihogott, teli szájjal, úgyhogy biztosan nagyon vidám kép készült erről a verecke pillanatról.

Miközben ereszkedtek lefelé a kis dombról, a busz irányába, Atkáry melléje ért. Nem is olyan elvetemült banda az osztályod, Benő úr, mondta. Borsázott a hátam ettől a kirándulástól, de most már nem bánom. Nekünk sem ártana egyszer úgy igazándiból eldiskurálni, nem gondolod?

És rácsapott Porr Benedek hátára.

Észrevette, hogy a lábán kékebbek lettek az erek, főképp az ízületeknél.

Szakasztott, mint az apja lába, csak neki hatvanéves korára lett ilyen. Mindig hajtogatta, Ez az ára a sok ál-lómunkának, a tanári lét egyik átka; tessék, mutatta az apja, ahol át- meg átszótték a lilás erek.

Búgást hallott a magasból, feltekintett a kerti padról, jól kivehetően, meglepően alacsonyan húzott el a feje felett egy repülő. Porr Benedek kigombolta az ingét, mert ezen az első, júniusi szombat délelőttön korán érezni lehetett, hogy van ereje a napnak, még az erektől lassan kékülő lába is barnává válhat némi süttetéstől.

Nézte a következő repülőt. Száz-valahány ember ül odafent a magasban, a feje felett, eszik, iszik, alszik. Többségük bizonyára tapasztalt légi közlekedő, mégis akad néhány, akinek megfordul a fejében, hogy bármikor lezuhanhatnak, elég a legapróbb műszaki meghibásodás vagy a köztük ülő, négy alsógatyát viselő terrorista, és rettegve pillantanak ki az ablakon, a földre, ahonnan tán sose lett volna szabad elemelkedniük. Ha innen, a fák csúcsától alig magasabbról esnek le – bizonyára tévesen becsülte a távolságot –, akkor nem biztos, hogy meghalnak, de a gép minden bizonnyal felrobban.

Elképzelte a kert végében lángoló repülőt (még szép, hogy nem pottyanna a fejére!), és végigvette, hirtelen miféle teendői akadnának. Összegombolná az ingét, beleugrana a papucsába – de vajon tényleg megtenné-e mindez, vagy így, ahogy van, rohanna a lángoló roncs felé; de minek is, hiszen a legvalószínűbb, hogy mezte len, kék eres lábával ott toporogna tehetsetlenül a gyilkos tűz körül.

Idegesítette ez a gondolat. Főképp az, hogy minek jutnak eszébe ilyenek. Megnézte az óráját, tíz múlt három perccel. A repülőt hosszan kellett keressélnie

az égbolton, már csak egy pirinyó csillanás volt a magasban, dél felé fordult.

Bement a házba, mert valahol ott hagyta a mobilját. A fürdőszobai tükör előtti polcon lelt rá, és úgy kapta a kezébe, mint akinek az élete függ tőle, hogy nyomkodja egy kicsit a gombjait.

Bartolomei Ágotának írt üzenetet, Pöri, így kell mondja, valahai mobilszámára.

Jó történelemtanárként neki tudnia kell, mi történt. Megadta az ismeretlen nőnek az e-mail címét, kérvén, írjon, ha van hozzá ereje.

Porr Benedek az érettségi banketten éjfél előtt nem sokkal odaült Üsth igazgató mellé.

Hallom, jól sikerült a kárpátaljai túra, fújta ki a füstöt az igazgató. Atkáry dicsérte az osztályt, pedig ez nem a sajátja.

Az osztály?

Dehogyan, a dicséret.

Porr Benedek kivett a tálból egy cseresznyét, a szájába dugta, letépte a szárát. A magot a markába köpte, és odapottyintotta Üsth hamutartójába. Az igazgató rányomta a cigaretta égő végét.

Aurél, kéne nekem egy kis idő, mondta hirtelen elhatározással Porr Benedek.

Idő? Miféle idő?

Magamra. Merthogy...

Az igazgató ránézett. Mit akarsz? Itt a nyár. Az nem idő?

Idő, de nem olyan. Úgy értem, nem lesz elég.

Bekapott még egy cseresznyét.

Tehát?, nógatta Üsth.

Ne adjál új osztályt. Hátha nem jövök vissza a nyár végén.

A második magot is odahelyezte a hamutálba. Az igazgató felvette a csikket, és meggörgette a magot, mintha ez valami közös játékuk lenne. Addig forgatta, amíg teljesen szürke nem lett a hamutól.

Mi történt?

Igazából nehéz megmagyarázni. Pár napja kaptam a hírt, hogy meghalt az egyik osztálytársam. Az jutott eszembe, elkezdődött.

Mi a fene kezdődött el?

Az elfogyás ebből a világból.

Ó, apám, te sok bort ittál.

Dehogy. Csak az, hogy... És ha én vagyok a következő? Mit tudom én, mitől. Bármítől. Gyászkeret. Porr Benedek. Élt 45 évet.

Az igazgató sóhajtott egyet.

Ha nem vagy részeg, akkor inkább igyál még.

Annyi minden nem történt még velem. Tudom, hogy rettentően banális. Meg a dolgok nem így működnek.

Üsth Aurél új cigarettára gyújtott. Kollégája feje fölött fújta el a füstöt.

Nekem is halt már meg osztálytársam, mondta aztán lassan. Ráadásul én szerveztem a találkozót. A húszéves röffenés előtt felhívtam Fürj Andikát. A mamája vette fel. És olyan kedvesen, szinte fuvolázó hangon közölte, hogy de hát Andika meghalt, nem tudtam? Alig tudtam kinyögni, nem, mikor? Két hete, mondta. És a találkozón öt mondatot nem tudtunk mondani róla, annyira nem volt a szerencsétlen senkinek a senkije.

Porr Benedek a harmadik cseresznyét rágcsálta.
A letépett szárával a hamut kavargatta.

Szóval... Kit akarsz megdugni?, vigyorgott rá Üsth.

Ha ez ilyen egyszerű lenne, húzta fel a szemöldökét
Porr Benedek.

Hát akkor? Tudod, mit csinálsz te most, tanult barátom? Rinyálsz.

Nem is.

De.

De nem.

Ha mondomb, zárta le a vitát az igazgató.

Erre ő kivette a szájából a tisztára szopogatott magot, és a hüvelyk- és mutatóujja közé fogva megcélozta vele a csikket. Ám túl nagy erővel lőtte ki, és a mag, megpattanva a kerámia hamutál szélén, átrepült az U alakban álló asztalok másik oldalára, pontosan Bogár Hédi elé. Madárfeje volt, és hosszú, göndör haja, és már most látható pici púpja. A mobilját nyomogatta, amikor eléje pottyant a mag. Nagy, dülledt szemét Porr Benedekre meresztette.

Ej, ej, tanár úr, rikoltotta egyszerre reszelős hangon Üsth, hát ezt az estét várja már ki, aztán molesztálhatja a növendéket, amikor már nem a gimnázium tanulója!

Többen nevettek, Bogár Hédi elvörösödött, és a magot az egyik szennyes tányérba hajította.

Porr Benedek csak intett, hogy bocsánat. Felállt, és kiment a tanári vécébe.

Bartolomei Ágota harmadnapra jelentkezett. Amit írt, csöppet sem volt szívderítő.